83. Latvijas Universitātes
starptautiskā zinātniskā
konference 2025

Mutvārdu vēstures intervijas un teksts: publikāciju piemēri

GINTA ELKSNE
LU HZF Filozofijas un socioloģijas institūts

Latvijas Universitātes 83. konference. Sekcija «Atmiņas par Latvijas Universitāti: mutvārdu vēsture kā pētniecības metode»

2025. gada 28. marts

MV pētījumi Latvijā

- Daugavpils Mutvārdu vēstures centrs (MVC) pie Daugavpils Universitātes. Dr.hist. Irēna Saleniece

- Latvijas Universitātes Literatūras, folkloras un mākslas institūts. Garamantas.lv

- LU Sociālās atmiņas centrs. Dr.hist. Vita Zelče.
- LiePU (RTU Liepāja), RTA u.c.
- Muzeji: "Latvieši pasaulē", Okupācijas muzeja audiovizuālo materiālu krātuve.
- Biedrības, organizācijas, bibliotēkas. Muzeji.

- LU Humanitāro zinātņu fakultāte. Baltu filoloģijas bakalaura un maģistra studiju programmas folkloristikas moduļa studentiem, kā arī LU Literatūrzinātnes, folkloristikas un mākslas doktora studiju programmas folkloristiem.

- Ekspedīcijas. Publikācijas.

NMV projekta publikācijas

Sociālais, vēsturiskais, biogrāfiskais:

- *Atsevišķs dzīvesstāsts (Single life story narrative)*;
- *Stāstu kopums (Collection of stories)*;
- *Naratīva analīze (Narrative analysis);*
- *Analīze šķērsgriezumā (cross-analysis);*
- *Polifonija, brikolāža (form, compellingly described by Portelli, which is based on 'an intense use of montage and bricolage'. He sees this as a form of 'polyphony and dialogue`*).

P.Thompson (2017; 361-363)

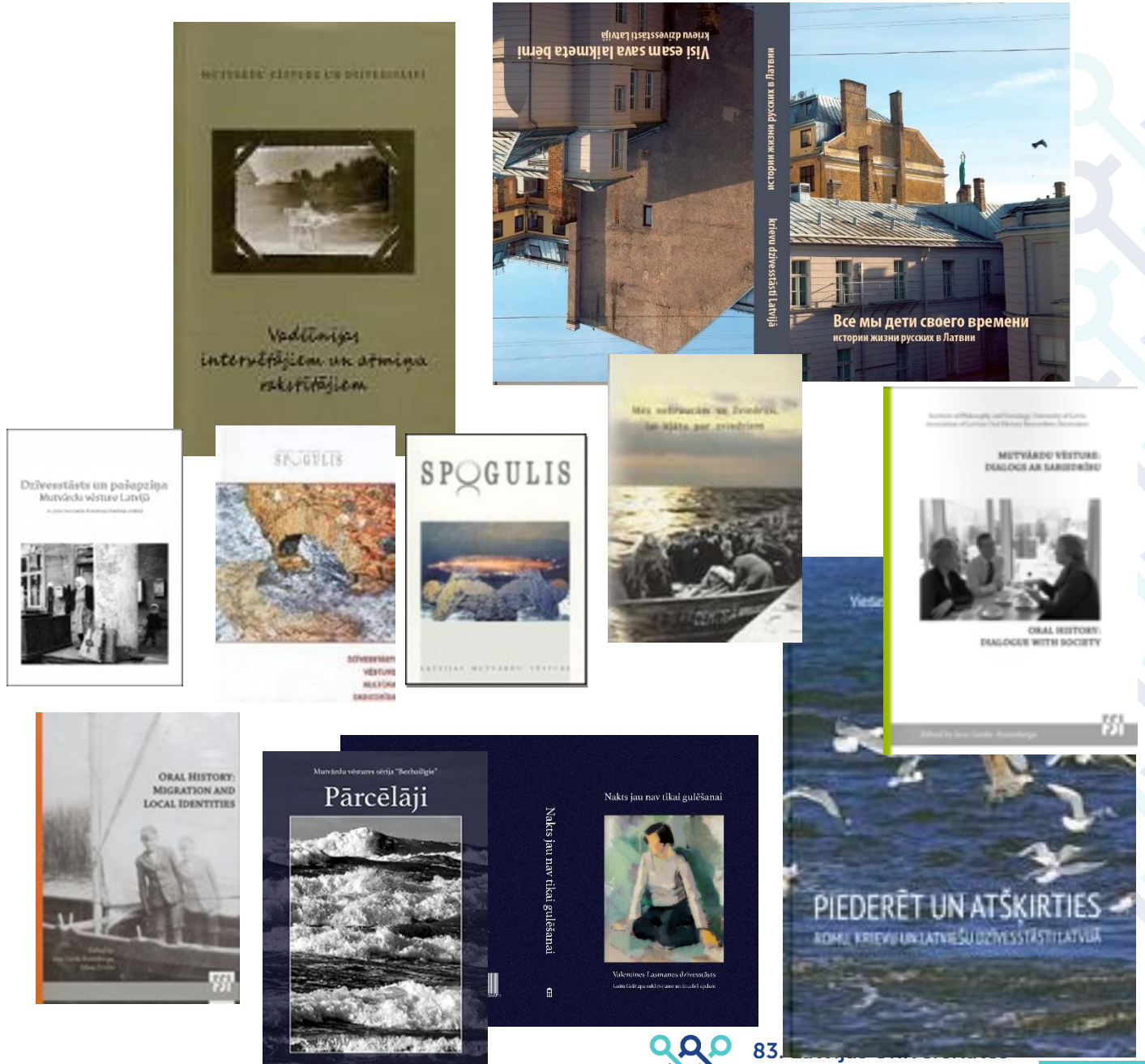

«Atmiņu mantojums paudzēs: dzīvesstāstu perspektīva»

Vieda Skultāne, Māra Zirnīte, Agita Lūse, Maruta Pranka, Edmunds Šūpulis, Kaspars Zellis, Ginta Elksne, Maija Krūmiņa, Ieva Garda

2022

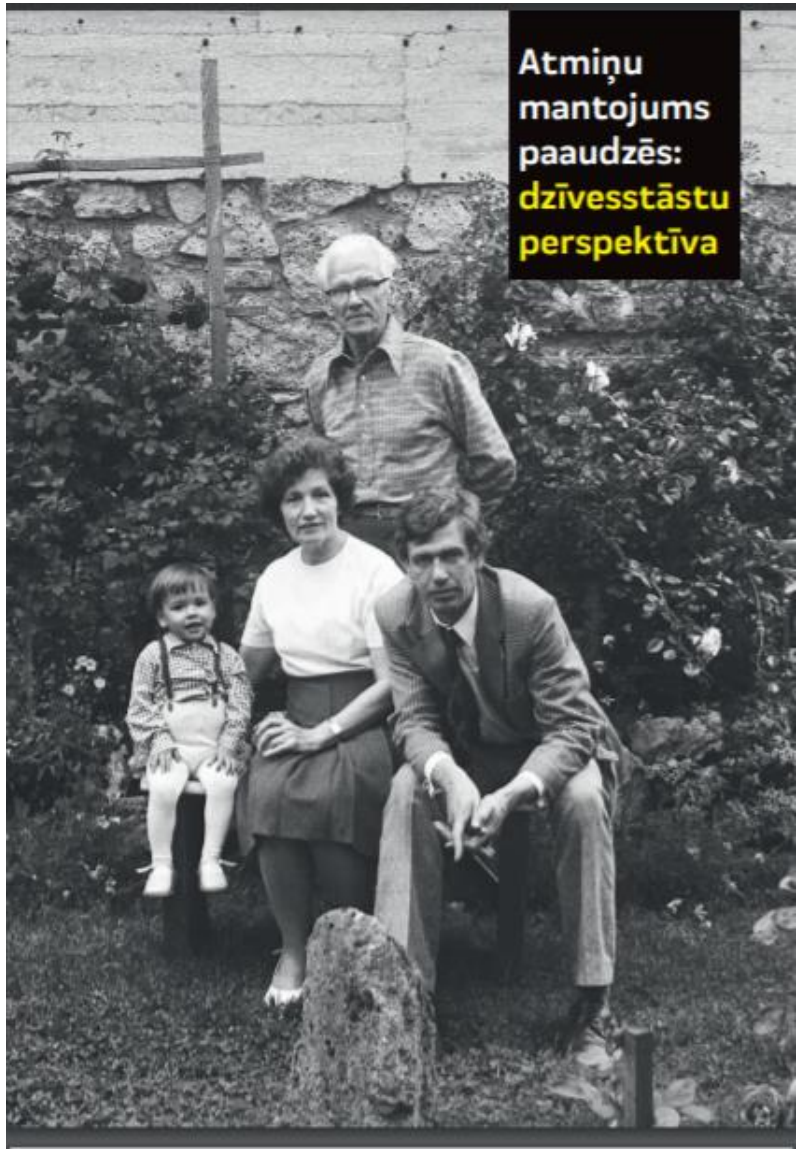

«Pārcēlāji: Ēriks Tomsons, Pēteris Jansons, Laimonis Pētersons»

Grāmata ir otrais izdevums Latvijas mutvārdu vēstures sērijā «Bezbailīgie». Tajā apkopotas triju bēgļu laivu vadītāju atmiņas no Otrā pasaules kara beigu posma

2021

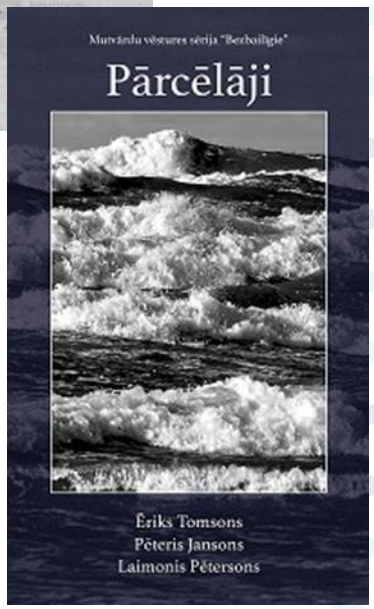

«Lūžkilā»
Māra Zirnīte, Vaira Strautniece

Māra Zirnīte: «*Ciemi, apdzīvotas vietas pakāpeniski aiziet no mūsu zemes, un tas jau šķiet neapturami. Bet vai tāpēc tas nesāp, vai nav jāmēģina šo straujo gaitu palēnināt vai vismaz pavērties uzmanīgi – kas ir tas, ko zaudējam, un ko no tā iespējams paturēt. Tāds bija mērķis, kad pagājušā gadsimta 80. gados divas individuālās pētnieces Vaira Strautniece un Māra Zirnīte izkāpa autobusu pieturā Lūžņas.*»

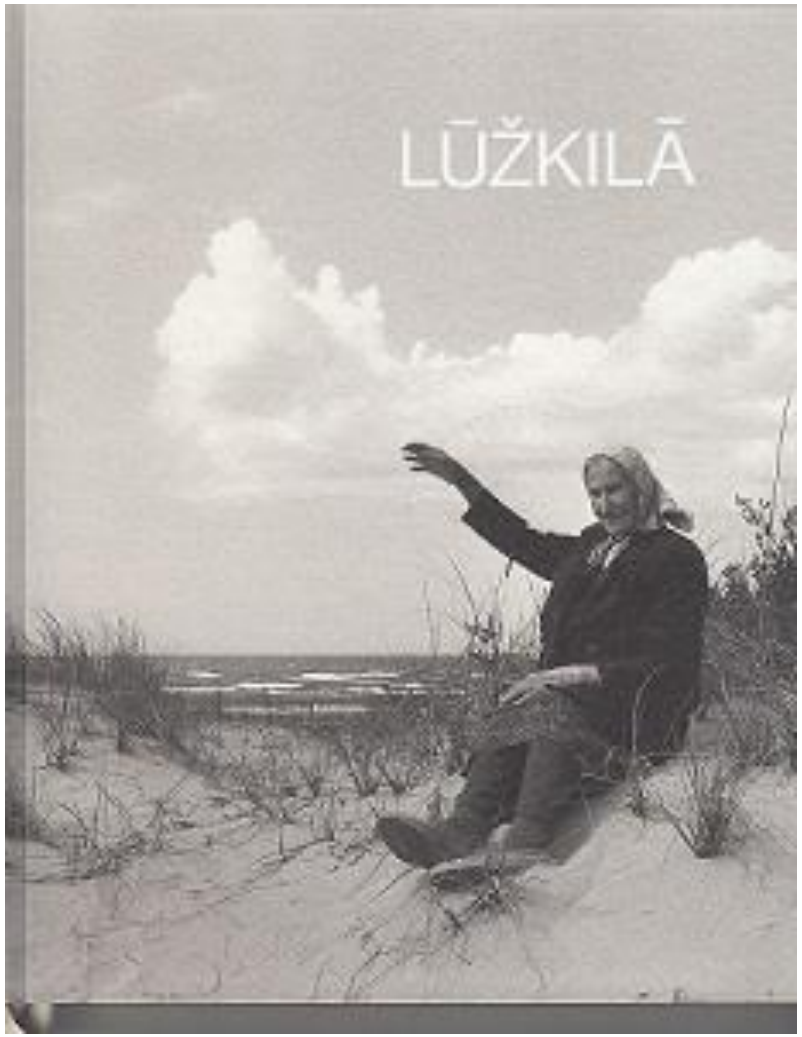

2021

«Nakts jau nav tikai gulēšanai. Valentīnes Lasmanes dzīvesstāsts»

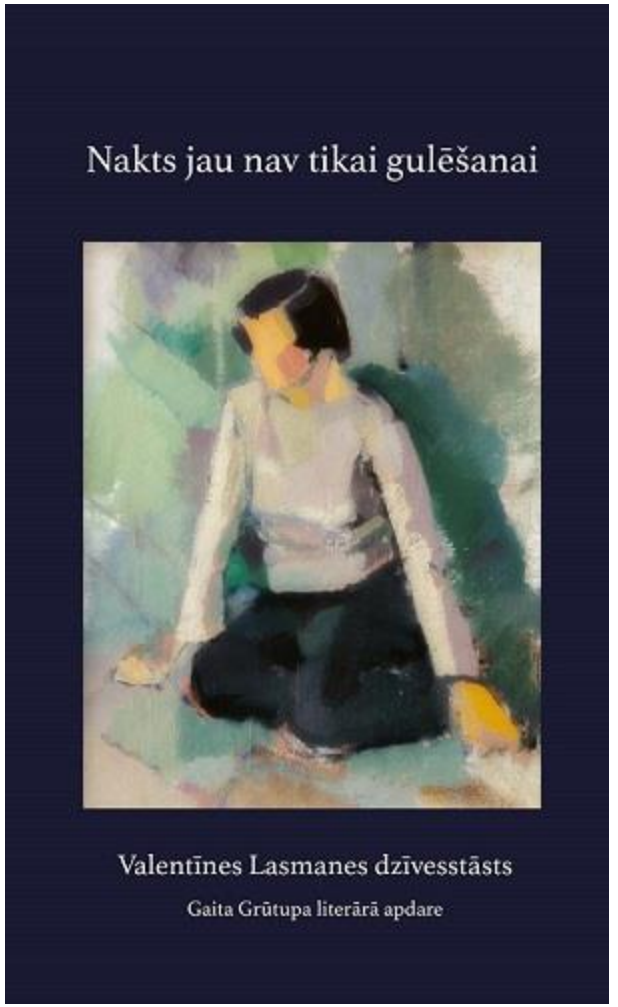

Literatūrkritiķes, bibliogrāfes un skolotājas Valentīnes Lasmanes (1916–2018) dzīvesstāsts Gaita Grūtupa literārajā apdarē.

2021

«Sirds bez romantikas. Dakteris Aris Lācis stāsta par dzīvi»

Sirds ķirurga Ara Lāča atmiņu stāsts par dzīvi medicīnā, par sasniegumiem un zaudējumiem, par šķēršļiem, ko nācies pārvarēt, un ārsta ikdienu, ko neredz pacienti, par to, kas palīdz un kas kavē veikt ārsta misiju.

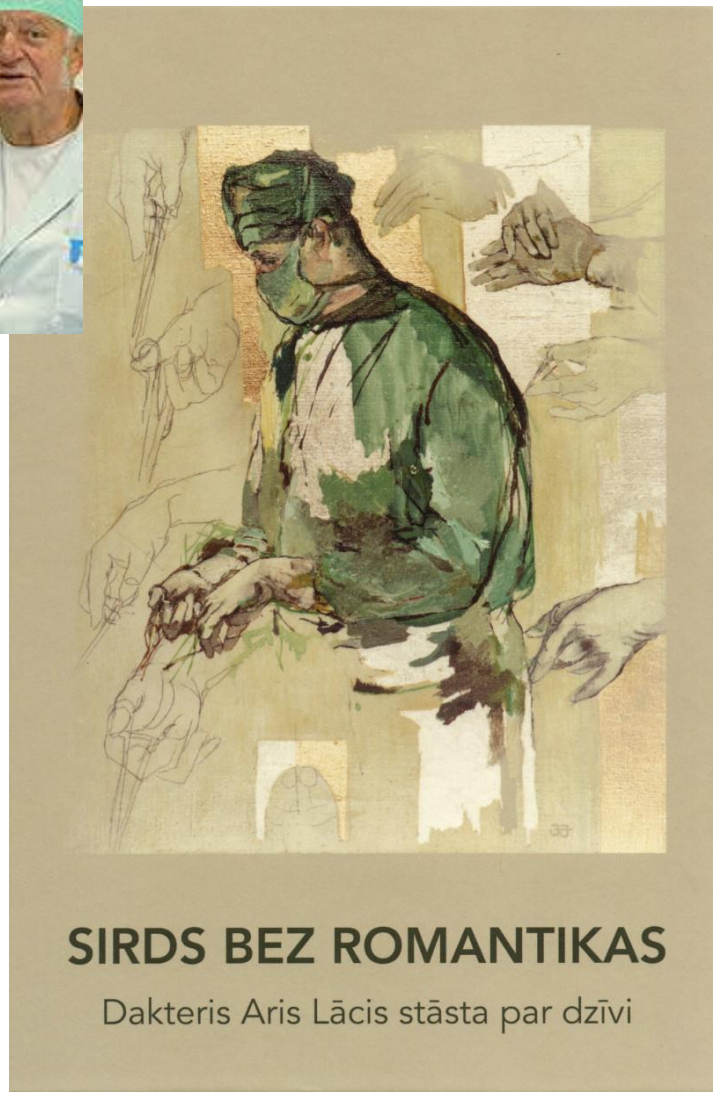

2020

«Piederēt un atšķirties: romu, krievu un latviešu dzīvesstāsti Latvijā»

Monogrāfijas sagatavošanai pētnieki ir analizējuši vairāk nekā 100 biogrāfisko interviju Latvijas sabiedrisko pārmaiņu kontekstā. V.Skultānes zin.red.

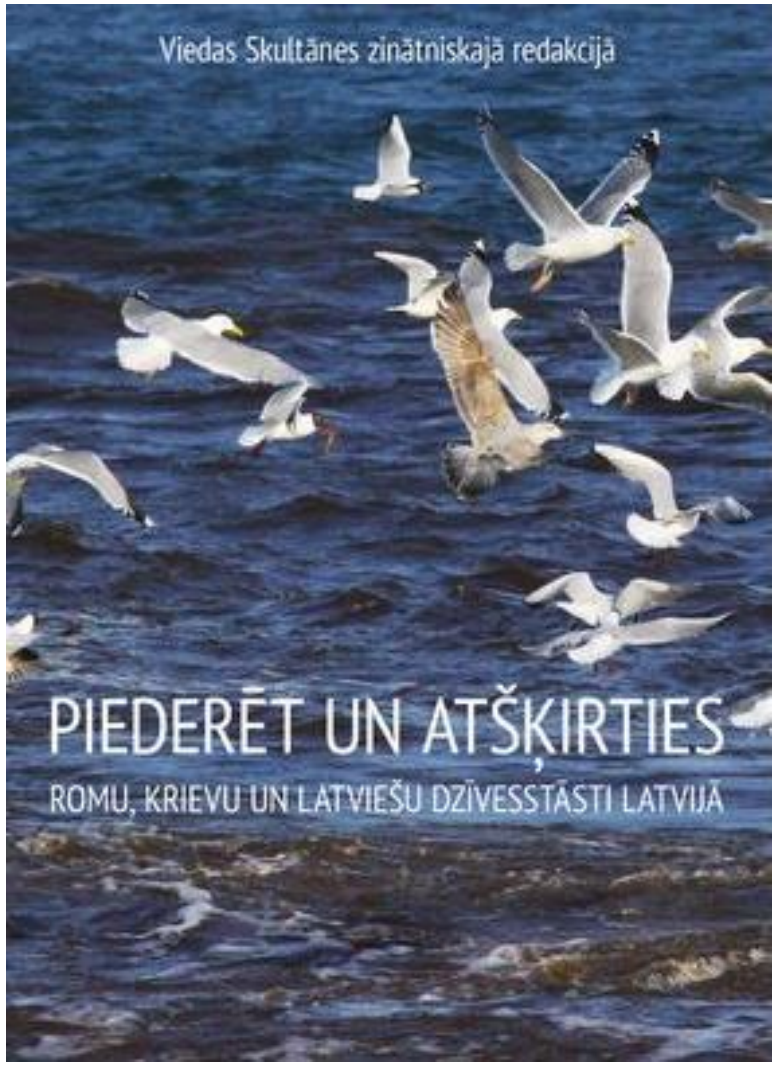

2017

«Visi esam sava laikmeta bērni: krievu dzīvesstāsti Latvijā»

Grāmatā apkopoti piecpadsmit dažādu paaudžu dzīvesstāsti, kurus vieno krievu valoda un kuros atklājas dažādas pieredzes un vērtējumi gan par pagātni, gan šodien notiekošo. Grāmata ir bilingvāla — latviešu un krievu valodā.
Sastādītājas: Māra Zirnīte un Marija Assereckova.

2016

«Vadlīnijas intervētājiem un atmiņu rakstītājiem»

Grāmata domāta dažāda vecuma, dzimuma, etniskās un profesionālās piederības lasītājiem — ikviens var nest laikiem pāri savas dzimtas, tautas, dzimtenes atmiņu!

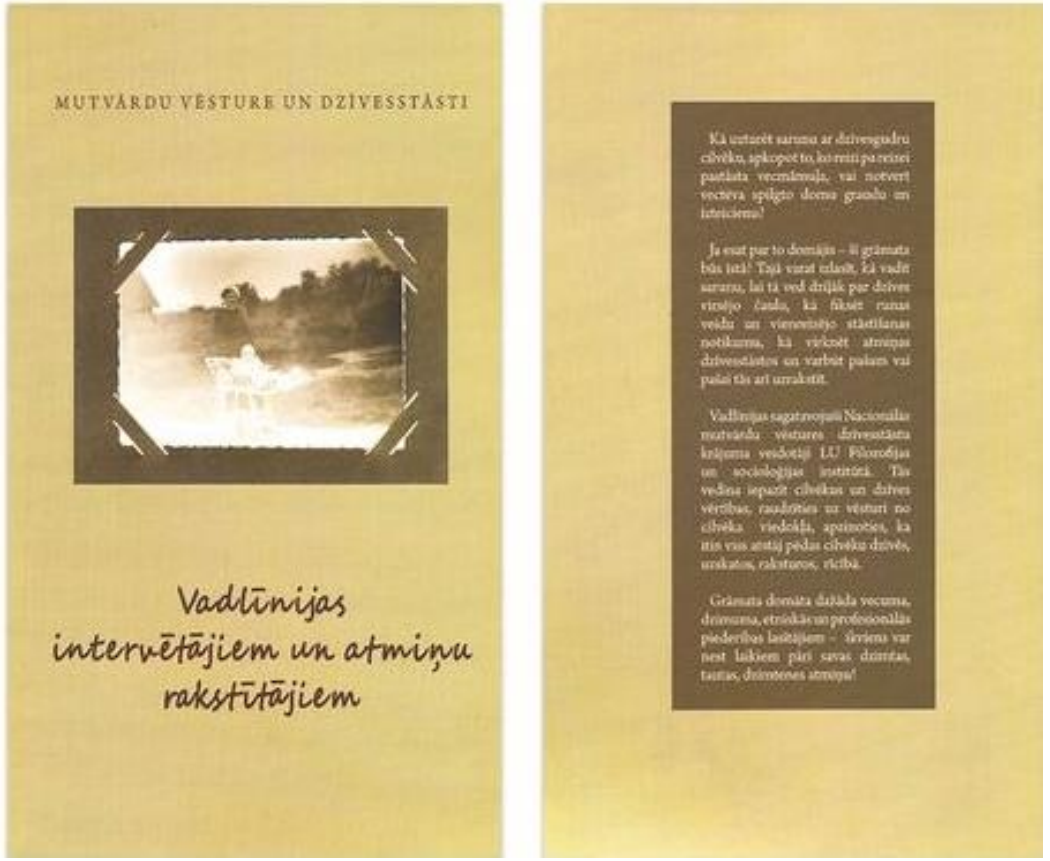

2014

«Mēs nebraucām uz Zviedriju, lai kļūtu par zviedriem»

Grāmata par Zviedrijas latviešiem ir Nacionālās mutvārdu vēstures pētnieku pirmais krājums, kas veltīts ārpus Latvijas dzīvojošām latviešu kopienām.
Grāmatu veido divi skatupunkti. Pētnieciskie raksti ir kā skats no novērošanas torņa, mēģinot aptvert Zviedrijas trimdas aprises laikā un telpā, galveno uzmanību pievēršot identitātei un kopienai. Savukārt desmit dzīvesstāstu teksti parāda desmit dzīves līnijas un ļauj lasītājam ieraudzīt notikumus no to dalībnieku skatupunkta.

2010

Elektroniskā laika grāmata

Elektroniskā Laika grāmata ir sistemātisks dzīvesstāstu sakārtojums, kurā var iepazīt izvilkumus no Latvijas laukos un pilsētās ierakstītiem atmiņu stāstiem, no latviešu dzīvesstāstiem, kas uzklausīti Amerikā, Kanādā, Anglijā, Zviedrijā, Norvēģijā, Vācijā, Sibīrijā.

Veidota no vairāk nekā 4000 liecībām, kas raksturo dzīvi laikmetā, kad notika divas revolūcijas, divi pasaules kari un septiņas reizes mainījās valsts vara Latvijā..

http://www.dzivesstasts.lv/lv/free.php?main=901

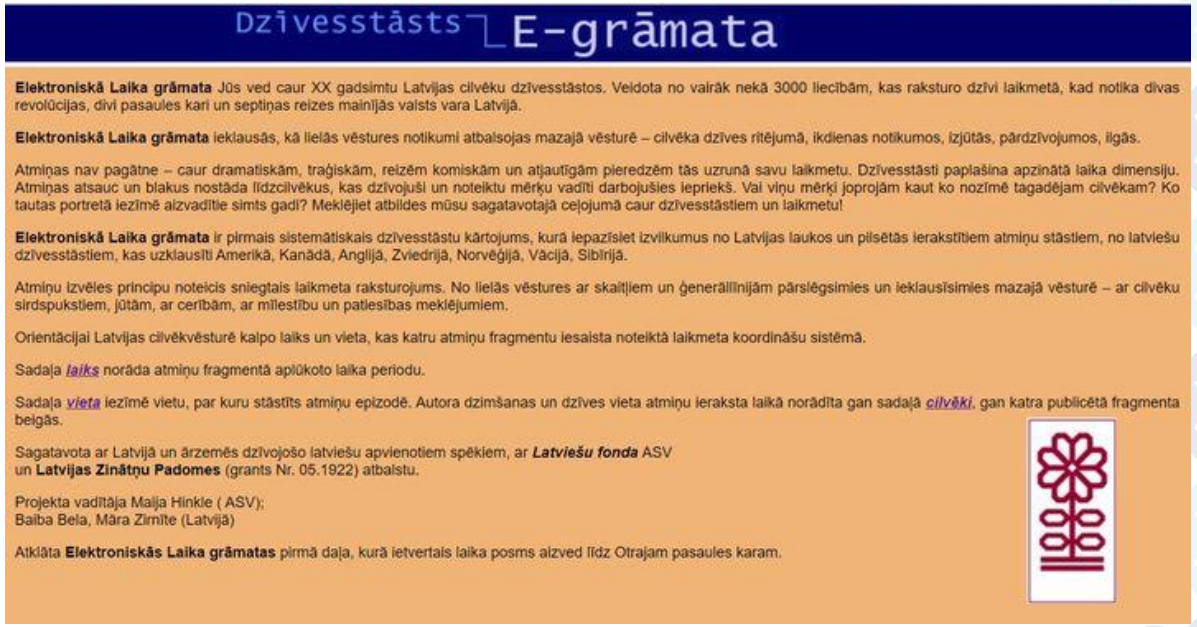

Medveckis, Arturs. Kārlis Rūdolfs Kreicbergs un viņa laiks: biogrāfiska apcere par izcilu kultūras un izglītības darbinieku - diriģentu, skolotāju. Liepāja: Liepājas Universitātes Socioloģisko pētījumu centrs, 2012.

Liepājas Universitātes darbinieku dzīvesstāsti. 3.laidiens / Sastādītājs un redaktors Arturs Medveckis. - Liepāja: LiePA, 2008.

Liepājas Pedagoģijas akadēmijas darbinieku dzīvesstāsti. 2.laidiens / Sastādītājs un redaktors Arturs Medveckis. - Liepāja: LiePA, 2006.

Liepājas Pedagoģijas akadēmijas darbinieku dzīvesstāsti. 1.laidiens / Sastādītājs un redaktors Arturs Medveckis. - Liepāja: LiePA, 2004.

«Kaut arī mums ir daudz personīgo kontaktu ar mūsdienu izbraucējiem un ir papilnam informācijas un stāstu par viņiem avīzēs, žurnālos, TV raidījumos, internetā, un mums netrūkst spriedumu par viņu izvēlēm, dzīvesveidu u. c., tomēr muzejā neesam varējuši īsti saprast, ***kā šo neseno*** *izceļošanas pieredzi un dzīvi globālajā pasaulē* ***atspoguļot krājumā****, kurā esam pieraduši iekļaut priekšmetus ar jau "vēsturisku" izceļotāju vai bēgļu stāžu? Kādus priekšmetus lai vācam no cilvēkiem, kuri vairs neaizbrauc no Latvijas "uz visiem laikiem" un kuriem ir iespēja atgriezties ik gadu vai pat biežāk? Un kāda* ***materiāla kultūra*** *var vispār atspoguļot tādu izceļotāja stāstu, kurā visvairāk figurē* ***mobilie telefoni, e-pasta sarakstes, digitālās fotogrāfijas, e-biļetes un interneta čata aplikācijas****? Kā aptvert šo pieredzi, kuru pašreiz varētu klasificēt kā "parasto mūsdienu ikdienu" un saprast,* ***ko no visas šīs pieredzes iemūžināt nākotnei****? Te savienojas vairāki aktuāli jautājumi un dilemmas – par muzeju mūsdienu kolekcionēšanas teoriju un praksi; par mūsdienu diasporas politiku un tās sensitivitāti; par muzeja lomu sabiedrībā un par materiālo priekšmeta nozīmīgumu tajā.»*

Marianna Auliciema, «Latvieši pasaulē - muzejs un pētniecības centrs» (LaPa) vadītāja
http://www.creativemuseum.lv/lv/raksti/dienasgramata/marianna-auliciema-gumijas-zabaki-un-iebrisana-musdienu-kolekcionesana

Foto kolāža: no muzeja LaPa mājaslapas

«Muzejs "Latvieši pasaulē" savu krājumu un izstāžu darbību no muzeja veidošanas brīža ir veidojis ar ***antropoloģijā un sociālajā vēsturē*** *balstītu pieeju.* ***Krājuma papildināšana*** *un* ***priekšmetu*** *kolekcionēšana muzeja ekspedīciju laikā notiek, ņemot vērā to, lai katra mūsu krājuma vienība ilustrē, kā specifisks indivīds pārdzīvo vēsturisku periodu vai apstākļus –* ***personīga, mikro-ilustrācija lielākai vēstures makro-tēmai****. Kur vien ir iespējams,* ***par katru krājuma priekšmetu tiek pierakstītas*** *mutvārdu liecības un* ***savākta*** *apjomīga aprakstoša informācija – fotogrāfijas, dokumenti, avīžraksti un citi palīgmateriāli, kurus pēc tam varam izmantot priekšmeta interpretācijā. Mēs gribam, lai šķietami* ***ikdienišķās lietas krājumā*** *var pastāstīt par to, kādas* ***emocijas, piedzīvojumi un pārdomas*** *ir bijušas tās* ***iepriekšējam īpašniekam*** *noteiktā laikā un vietā. Mūs maz interesē "anonīmi" organizāciju arhīvi, dokumenti un lietas bez piederības cilvēkstāstam, "lielo vīru un sievu" cildinošas relikvijas. Šī pieeja krājuma papildināšanā un izstāžu satura veidošanā daļēji balstās arīdzan uz mūsu pārliecību, ka muzeja darbā ir svarīgi izcelt ikviena muzeja "kritisko resursu" – materiālo kultūru. Proti, ka tieši priekšmeti un to* ***padziļinātā dokumentēšana un interpretācija*** *ir tas, kas padara muzejus īpašus un atšķir no arhīviem, informācijas centriem, bibliotēkām un citām sabiedrības atmiņas institūcijām..»*

Marianna Auliciema, «Latvieši pasaulē - muzejs un pētniecības centrs» (LaPa) vadītāja
http://www.creativemuseum.lv/lv/raksti/dienasgramata/marianna-auliciema-gumijas-zabaki-un-iebrisana-musdienu-kolekcionesana

Foto: no muzeja LaPa mājaslapas. Rimants , strādājot zivju fabrikā "Tufjord" Rolvsøy salā Ziemeļnorvēģijā 2006. gadā.

Kaspara Tolka darba zābaki, valkāti no 2012. līdz 2017. gadam, strādājot uz Norvēģijas zvejas kuģa “Stordingˮ. "Mēneša priekšmets", novembris 2019.

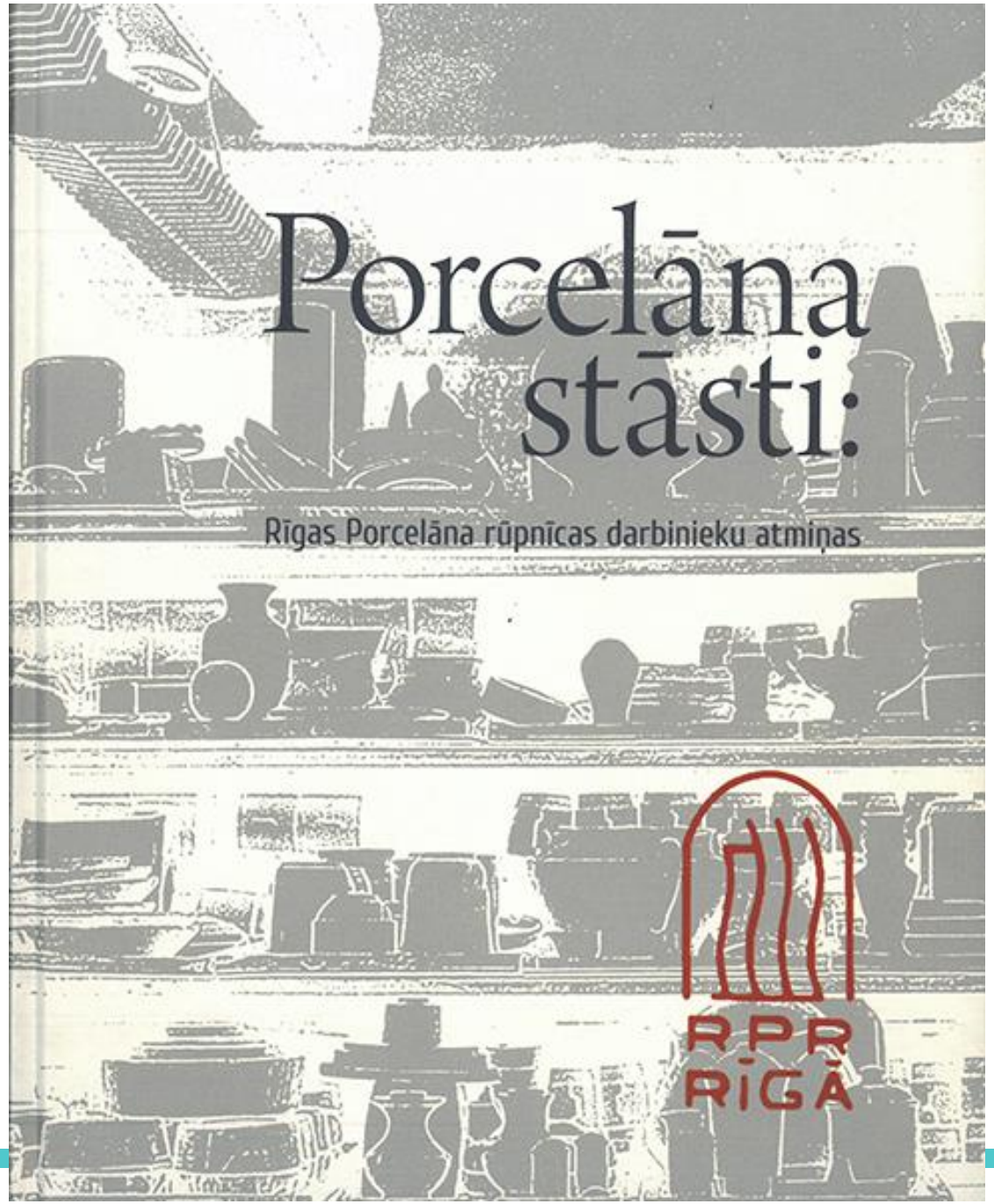

Izdevējs: Rīgas pašvaldības KIA Rīgas Porcelāna muzejs

Gads: 2020/2024
Lpp. skaits: 264 lpp.
Latviešu valodā. Īsas autoru biogrāfijas un apraksts par izdevumu – arī angliski un krieviski.
Hronoloģisks pārskats par rūpnīcu/ -ām.
Vēsturiskas fotogrāfijas.
Īpaši projektam tapušas fotogrāfijas.
Arhīvu materiāli.
Zinātniskais instrumentārijs – izdevumā pieminēto mācību iestāžu, rūpnīcu un fabriku izvērsts apraksts. Tehnisko jēdzienu saraksts.
21 intervēta persona – ar porcelāna rūpniecisko ražošanu saistīti cilvēki.

Līvāni, Latgales mākslas un amatniecības centra «Dzīvais stikls. Līvānu stiklinieku stāsti» (2015., 31 lpp.)

- Muzeja zinātniski pētnieciskais arhīvs – intervijas
- Muzeja Zinātniskā padome:

- Izdevuma koncepcija

- Sākotnējā intervējamo atlase

- Interviju vadlīnijas

- Sadarbībā ar iestādes juristu – Vienošanās lapas izstrāde

- Plašs muzeja atbalstītāju loks – daļa kā nākamie intervējamie

Intervijas:

Sākotnēji – uzrunāti tie, kuri jau iepriekš bija zināmi kā labi informanti

Paralēli – «sniega bumbas» princips. Lai samērīgi no abiem rūpnīcas iecirkņiem. Dažādi amati rūpnīcā. Cik ilgi strādājis rūpnīcā. Dinastijas. Dažādi laika posmi aptverti. Dzimums. Skaits pieauga no 15 līdz 21

Intervijas – pie intervējamajiem mājās vai muzejā

Interviju valoda – latviešu vai krievu (pēc cilvēka izvēles)

Jau iepriekš – lūgums sagatavot foto, vizuālos materiālus, materiālus priekšmetus

Pēc intervijām – muzejā pārunas, kā gāja. Kā darboties tālāk. Ja iespējami dāvinājumi – kā ar tiem rīkoties

Fotosesija aktuālajām fotogrāfijām – muzejā vai pie cilvēka mājās

Kad intervēšana pabeigta:

Transkribēšana (atšifrēšana)

Tulkošana (kur nepieciešams)

Teksta sākotnējā literārā rediģēšana

Saskaņošana ar intervijas autoru, precizējumi

Literārā korektūra, rediģēšana

Vizuālā materiāla atlase

Dizains, makets

!! Dalība konkursos!!

Ērika Ellera dzimšanas dienas svinības viņa mājās. No kreisās, sēž: 1 – Ārija Cipruse, 2 – Ārija Lobanova, 3 – Ludmila Lavrenova, 4 – Lidija Kožemjakina, 6 – Anna Trifonova, 7 – Ēriks Ellers, 8 – Anna Prjaņikova, 9 – Antoņina Paškēviča, 10 – Levons Agadžanjans, 11 – Vladimirs Ziņēvičs. Stāv: 1 – Aija Mūrniece, 2 – Jevgēņijs Šitovs, 3 – Maija Zagrebajeva, 5 – Vizbulīte Irbīte. 80. gadi. RPM ip.

Tējas un kafijas servīze – formas un dekora piedāvājums ražošanai (neakceptēts). Formas autors Levons Agadžanjans, dekora autore Aija Mūrniece. RPR. 1974. RPM ip. Foto: Gvido Kajons

Dekoratīvs šķīvis. Dekora autore Aija Mūrniece. RPR. 70. gadi. RPM ip. Foto: Gvido Kajons

Tad atkal aizgāju strādāt uz fabriku, tagad jau par mākslinieci. Tur bija jāzīmē dekoli, visādas puķītes, un man tas īsti negāja pie sirds. Vispār dekoli bija sarežģīts darbs. Bija jābūt ļoti precīzam, dekola izmēram bija jāatbilst traukam: vai tā bija tase, liela vai maza servīze – visam jābūt proporcionālam. Katrai krāsai bija atsevišķs siets, krāsai bija jābūt ne par daudz, ne par maz. Bija jābrauc uz Mangaļu iecirkni skatīties, kāds tas dekols ražošanā iznāk, un jākoriģē, ja nepieciešams. Ar laiku es sāku veidot dekolus arī savā miļajā kobaltā. Ulste taisīja kobaltā – kāpēc gan lai es nevarētu! Pamazām piešāvos. Visi dekoli ir virsglazūras, izņemot kobaltu, tie ir zemglazūras, tos liek piededzināt augstākā temperatūrā. Protams, es pa starpai dabūju arī kaut ko sev apgleznot.

Jūsu laikā galvenais mākslinieks bija Ēriks Ellers, pēc tam Vija Zaļeškēviča. Vai bija kādas atšķirības?

Jā, kad atnācu strādāt, Ellers bija, Vija pēc tam. Nevaru sacīt, ka ļoti atšķirās. Atceros kādu gadījumu ar Veru Veisu. Viņa bija uztaisījusi figūru, it kā viss labi, ne ko pielikt, ne ko atņemt. Bet Elleram kaut ko vajadzēja vēl klāt, viņš teju vienmēr grībēja, lai kaut ko izlabo. Veisa atnāk pie manis un rāda to darbu. Es saku – "Nedari neko un pēc laika aizej un parādi vēlreiz. Viss būs labi." Tas arī piepildījās. Viņa aiznesa Elleram to figūru, un viņš bija apmierināts – "Tagad ir pa pirmo!"

Priedkalne bija Mākslinieciskās laboratorijas vadītāja. Manā laikā atsevišķā mājā sēdēja tie, kas taisīja formas un virpoja, Ārija Cipruse, piemēram. Viņa katrreiz uz jauno gadu centās visiem uztaisīt sīkplastikas dāvaniņu – atkarībā no tā, kāda dzīvnieka gads nāca. Viņa bija sirsnīga, ar labsirdīgu raksturu. Tomēr no dažiem kolēģiem jutu skaudību, kaut ko tādu – "Tev izdodas, bet man ne." Tiem neko ne stāstīt, ne rādīt nevarēja. Antoņina Paškēviča – ļoti labs cilvēks, viņai ir tik kolosāli darbi! Vera Veisa ar savām godam nopelnītajām medaļām – nu malacis! Tādas dotības abām!

Ā, bet pirms Priedkalnes priekšnieks bija viens krievs – Jevgēņijs Borisovičs [Prozors], tāds smiekligs virs. Viņš pats arī kaut ko gleznoja, ne jau uz porcelāna, bet kaut kādas glezniņas mājās. Laikam tāpēc bija ielikts par priekšnieku. Izstāstīšu vienu humoriņu par to priekšnieku.

Mums bija garš koridors, vienā pusē atradās muzejs un Sortimenta kabinets, otrā – mākslinieku darbnīcas, tualete, bet aiz likuma – Zaļeškēviča kabinets un daži mūsu kabinetiņi, bet pašā stūrī sēdēja izpildītāji. Ārija Lobanova bija vienīgā latviete, visi pārējie krievi; izpildītāji diezgan bieži mainījās. Nu, un Jevgēņijs Borisovičs bija iedomājies – kāpēc viņam pa to garo koridoru jāskraida! Izpārtoja sistēmu, kā izsaukt darbiniekus, nepametot savu krēslu. Visos kabinetos uzstellēja tādu kā radio (tas nebija runājamais, aparāts tikai pīkstēja) un noteica, cik pīkstienu katram darbiniekam

Ellers teju vienmēr grībēja, lai darbos kaut ko izlabo. Veisa vienreiz atnāk pie manis un rāda to savu darbu. Es saku – "Nedari neko, pēc laika aizej un parādi vēlreiz." Viņa arī aiznesa, un Ellers – "Tagad ir pa pirmo!"

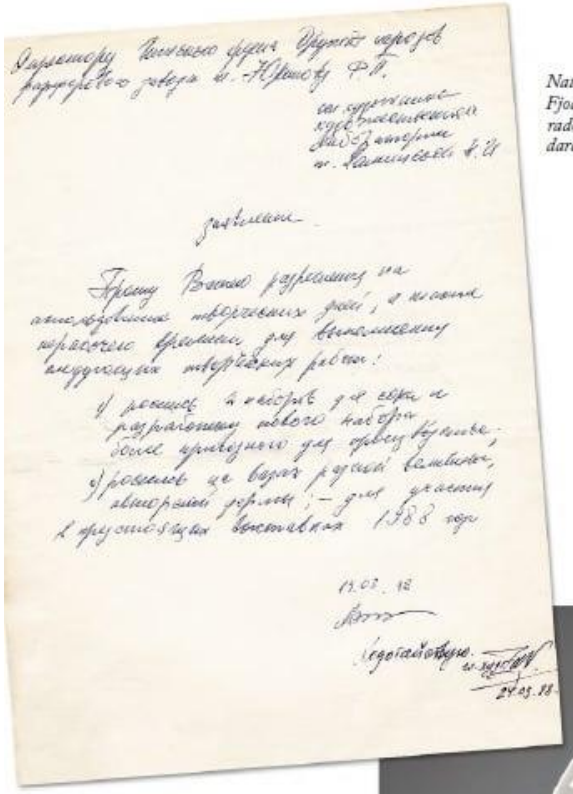

Natālijas Laminskas iesniegums direktoram Fjodoram Jurinovam ar lūgumu ļaut izmantot radošās dienas un no darba brīvo laiku radošo darbu sagatavošanai izstādei. 1988. Priv. ip.

Natālija Laminska pie saviem darbiem 1. iecirkņa Mākslinieciskajā laboratorijā. Ap 1988. Priv. ip. Foto: Māra Braimane

Dekoratīvu trauku komplekts "Žizele". Formas autore Natālija Laminska, apgleznojuma autore Maija Žagrebajeva. Autordarbs, izpildīts RPR. 1991. RPM ip. Foto: Gvido Kajons

Pret mums izturējās tā – nu kas tu tāds esi, rūpnīcā strādā... Visiem bija priekšstats – rūpnīcā noteikti sēž pie konveijera. Un varēja stāstīt, ka tā nav, – vienalga. Mākslinīekam tas nebija prestižs darbs.

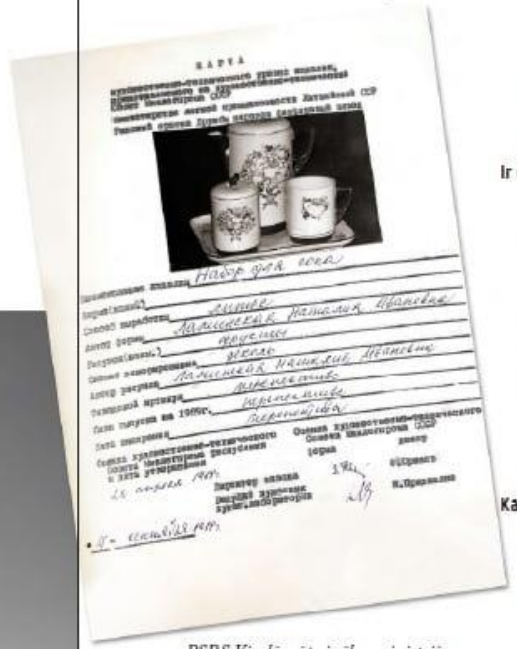

PSRS Vieglās rūpniecības ministrijas Mākslinieciski tehniskajai padomei paredzēto rūpnīcas izstrādājumu novērtējuma kartīte. Sulas trauku komplekts. Formas un dekora autore Natālija Laminska. 1988. RPM ip.

Jebkurš mākslinieks šajās dienās drīkstēja taisīt jebko, kaut servīzi. Ja sanāca – kāpēc ne? Sākumā jau es to visu darīju vairāk pati sev, taču pēc tam piedāvāju padomei, teicu – lūk, es radošajās dienās esmu uztaisījusi šādu servīzi. Kā patīk? Visi sēdēja, skatījās. "O! Mums patīk! Labi, ņemsim!" Tikai savs iepriekš uzliktais plāns jau vienalga bija jāpilda.

Ir dzirdēts, ka daži mākslinieki darbu rūpnīcā uzskatīja par ne visai prestižu...

Jā, tajā laikā mūs ne visai atzīna. Pret mums izturējās tā: nu kas tu tāds esi, rūpnīcā strādā... Visiem bija priekšstats – ja tu strādā rūpnīcā, tad sēdi pie konveijera. Un varēja stāstīt simtām reižu, ka nesēdi pie konveijera, – vienalga. Mākslinīekam tas nebija prestižs darbs. Taču gribu pateikt: neviens neko tur neierobežoja. Ja tev vajadzēja, tad varēji ražot, ko gribi, un zīmēt, ko gribi. Cita lieta – pieņems vai nepieņems. Jā, bija jāpakļaujas zināmiem likumiem. Bet, ja tu esi sabiedrībā, tad esi tādā, kādā gribi būt. Ja ne – tad ej prom. Kas tevi tur? Tāpēc rūpnīcā visi strādāja. Visi saprata – ja tev ir vajadzīgs darbs, tad tu strādā.

Pie tam mums bija arī komandējumi. Manai mātei tie ļoti patika. Viņa katru gadu brauca pa visu padomiju, visu savienību. Visur varēja aizbraukt, uz jebkuru porcelāna rūpnīcu jebkurā republikā. Dažādas izstādes, arī VDNH[23] apmeklējām. Visi mākslinieki brauca.

Kādas bija rūpnīcas beigas? Jūs sasauca kopā un oficiāli paziņoja?

Nujā, bija sapulce, kur pateica, ka viss ir likvidēts. Ne tāda kopsapulce, ka visa rūpnīca sanāk, nē, tas notika pa cehiem. Savāca mūs, visus mākslinīekus, kopā un paziņoja. Pirms tam kādus gadus divus tie likvidatori jau staigāja... jau likvidēja... Bet mums taču ap to laiku pat no Francijas bija pasūtījumi.

Arī mamma strādāja līdz 1997. gadam – tāpat kā visas mūsu mākslinieces. Viņa aizgāja, kad jau rūpnīca bija aiztaisīta ciet. Tad visiem bija jāiet prom – un tā viss arī beidzās... Mans tēvs rūpnīcā nostrādāja līdz 90. gadu sākumam. Viņš aizgāja pats, tāpēc ka sāka slimot. Galu galā viņam tolaik bija jau 85 vai 86 gadi.

Natālija Laminska intervēta 2018. gada oktobrī.

23 No krievu val. – ВДНХ jeb "Выставка достижений народного хозяйства" – Tautsaimniecības sasniegumu izstāde. Vairākus simtus hektāru plašs izstāžu paviljonu komplekss Maskavā, atklāts 1939. g.

AR TAUTU DRAUDZĪBAS ORDENI APBALVOTA

RĪGAS PORCELĀNA RŪPNĪCA

РИЖСКИЙ ОРДЕНА ДРУЖБЫ НАРОДОВ ФАРФОРОВЫЙ ЗАВОД

Uz/Nr. _____

_____ № _____

21 июля 1983 г.

ПРОИЗВОДСТВЕННАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА

на тов. АЙГАРЕ Ивету Вильнисовну, рождения 1955 года, по национальности латышка, член ВЛК образование среднее специальное.

Тов. Айгаре И.В. поступила работать на Рижский ордена народов фарфоровый завод после окончания Лиепайского пр ного искусства, в ноябре 1982 г. и работает по настояще в качестве живописца 3-го разряда в живописном цехе №

За время работы т.Айгаре И.В. проявила свои способно живописи, прилежно относится к выполнению своей работы дожественному декорированию хозяйственного фарфора, раб качественно,постоянно совершенствует свои знания, заним на подготовительных курсах при Государственной Академии дожеств Латвийской ССР. Тов. Айгаре И.В. дисциплинирова исполнительная, по характеру спокойная, выдержанная, пр ная на производстве и в быту.

Наряду с хорошей производственной работой отзывчиво сится к участию в проведении общественных и комсомольск лодежных мероприятий на заводе.

Характеристика выдана для представления в Государств Академию художеств Латвийской ССР и кандидатура т.Айгар ется для поступления на учебу.

Директор завода — Э.Ринов
Секретарь парткома — В.Когут
Председатель профкома — В.Шастин
Секретарь комитета — Э.Залане.

Kāsmai Krastiņai par 2. vietu rūpnīcas spartakiādes velobraukšanas sacīkstēs. 1958. RPM ip.

Aija Mūrniece savā kabinetā Mākslinieciskajā laboratorijā. 80. gadi.

Krievu priekšniecīl
gandrīz otrādi, tur
es nedalīju cilvēku

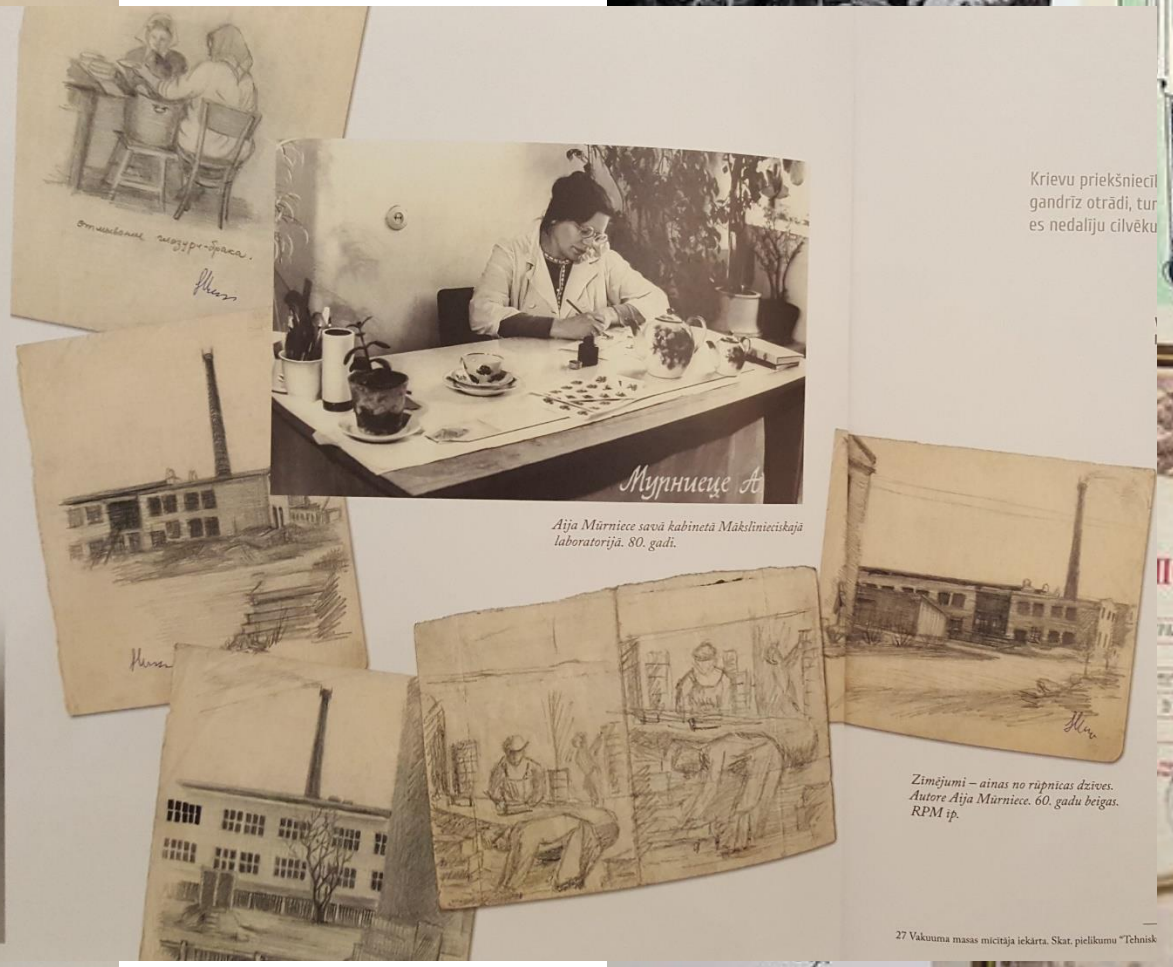

Ziemējumi – ainas no rūpnīcas dzīves. Autore Aija Mūrniece. 60. gadu beigas. RPM ip.

27 Vakuuma masas micitāja iekārta. Skat. pielikumu "Tehnisk

• *Tāds Jeļenskis [bija vadītājs pēc Jurinova], ļoti viltīgs cilvēks. Viņš* ***gribēja mūsu iecirkni samazināt par 50 procentiem*** *– visu ražošanu un darbiniekus. Strādnieki nāca pie mums, inženiertehniskajiem darbiniekiem, un raudāja – "Mums ir bērni. Ko darīsim, ja mūs atlaidīs? Ko bērni ēdīs?" Cik tad bija to, kas gatavi iet uz ambrazūru? /../ Pārējie baidījās par savu ādu.* ***Tā nu mēs aizgājām pie Birkava****. Mēs viņam* ***izstāstījām, kā mums neiet****, tur visādas nebūšanas bija, un* ***lūdzām, lai mums uzsūta kontroli***. [R., RPR TK daļas priekšniece]

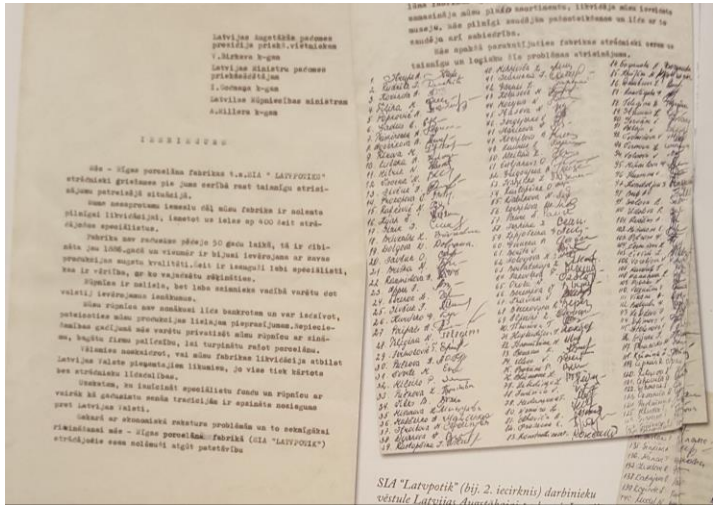

SIA Latvpotik (bij. 2.iecirknis) darbinieku vēstule Latvijas Augstākajai padomei, Latvijas Ministru padomei un Latvijas rūpniecības ministram. 1991-1993. RPM īp.

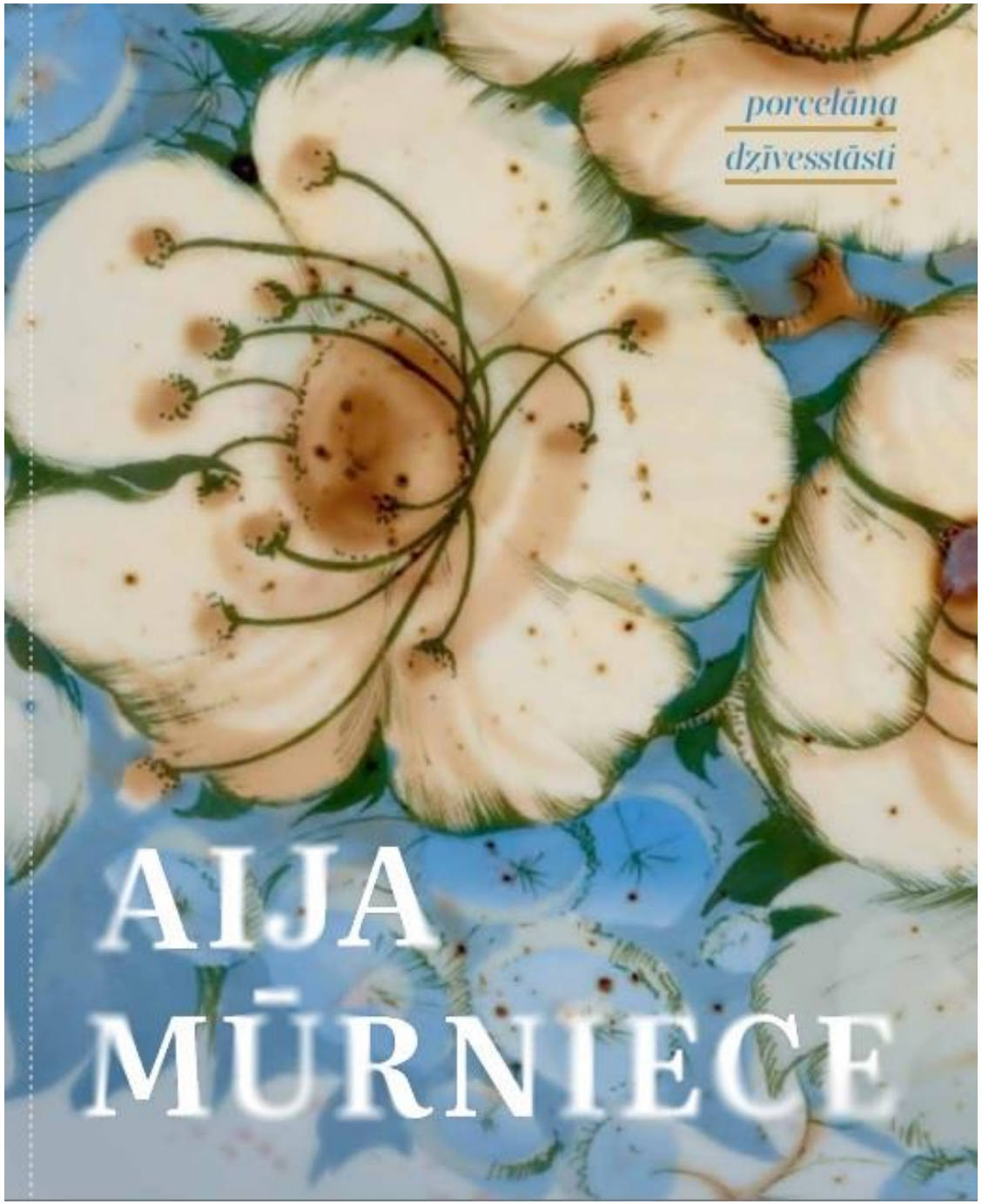
porcelāna
dzīvesstāsti
AIJA
MŪRNIECE

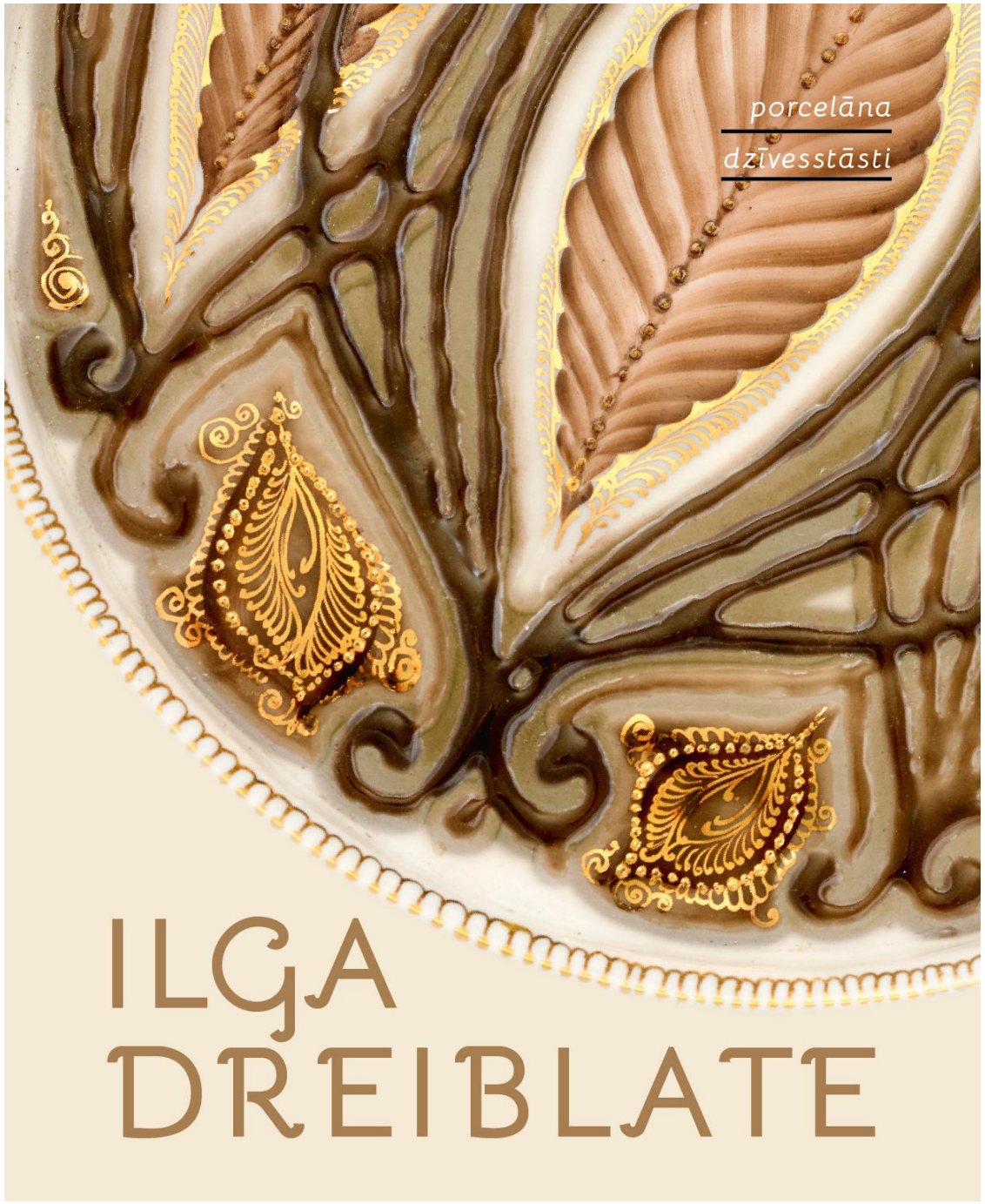
porcelāna
dzīvesstāsti
ILGA
DREIBLATE

Teorētiskais ietvars

- Restaurējošā (*restorative*) un reflektējošā (*reflective*) nostalģija (Boym, 2001)
- Nostaļģija kā atjaunojošs diskurss (Klumbytė, 2009)
- Nostaļģijas jēdziens arī kā iespēja diskutēt par rūpniecības pārmaiņu procesiem (Wawrzyniak, 2021)

Paldies!

83. Latvijas Universitātes
starptautiskā zinātniskā
konference 2025